

Mint friss halottak

Leült velem szemben, akkor éppen egy széles pulóverben, szürke volt tán, mondhatjuk férfias, de, hogy szőke volt, hogy a bőre, mint tompa nap, hogy karja íve, mint lecsiszolt óralap, több erre, mint bizonyosság, hogy még két hónapig emlékemben megmaradt. Tél volt, délután — kedvenc napszakunk —, ő mesélt, csak mesélt,

mosolygott is közben, én csak bólogattam, nem jött a beszéd. Míg vártam őt, macskák szaladtak ebédre, vacsorára, vissza a két hétig tartó tavaszi délutánba. Nem tudom, pont ott szaladtak el, ahol mi megálltunk, ahol kabátunk alá nyúltunk, ahol néztük egymást, ahol egymásban magunkat, jó lett volna, ha inkább a másikra figyelünk, ha inkább, mint friss halottak

végleg önmagunkba. De mindketten ebédre, vacsorára, a két hétig tartó tavaszi délutánba futtattuk egymást, mondjuk ki inkább: magunkat — nem volt köztünk bármi elmondható —. De emlékszem, amikor leült, és kihúlt kezét tenyerembe tette, nem szóltam csak néztem magunkat, mindkettőnket, néztem a macskákat, néztem, mint karja ívét az a csiszolt

óralap, néztem, mint bőrét az elcsitult tompa nap, néztem, hogy szőke, szőke, mint az a két hét, az a furcsa tavasz, az a tél, az a kedvenc napszakunk a délután, néztem egy kicsit önmagunkat. És mint friss halottat, szemem elfordítatom, szám bezárattatom, füleimet betakartatom, és pulóvert húzok, szürkét, mondhatjuk férfias, hiszen még két hónapig azt hiszem, emlékemben megmaradsz.

Maraton

A hatalmas lombú fák között vékony tested azon a délelőtt, gondoltam tréfa csak, elszökött. Futottam vissza, anyámat hívtam, azt hiszem ő is futna már, elmesélném neki egyben a múlt délutánt.

*A hatalmas lombú fák között ma is emlékszem
eltűnt alakod, a lábad úgy rémlik a kavicsban
kapkodott. Anyám aztán elmesélte ő is menne már,
mondtam várjon legalább elmondani tudjam,
hogy akkor délelőtt a hatalmas lombú fák között
eltűnt a hát, eltűnt az egész alak, a nőből igen,
akiről azt hittem enyém marad.*

*Így hát akkor délután, mikor gondoltam tréfa csak,
hogy eltűnsz a délelőtt, vékony tested a hatalmas
lombú fák között, tudtam összeszedni isten gondja csak,
nem kis próba, tudtam én, megfogni a lábat, hogy egészben
alakod, megtartani, annyi, mint hatalmas lombú fáknak ágait.*

*De akkor délután valami esőt jött, és ti mind a ketten
a fény mögött, a hatalmas lombú fák között, gondoltam
tréfa csak, a két alak elszökött.*

A VIGILIA KARÁCSONYI AJÁNLATA

KARÁCSONY FÉNYEI

Vallomások, elbeszélések, versek

KARÁCSONY FÉNYEI Vallomások, elbeszélések, versek

Ez a karácsonyi antológia különböző műfajú, hosszabb és rövidebb írásokat tartalmaz: olvasnivalót kínál az ünnepi napokra, de talán azokon túl is, egy-egy hétköznapi csöndes estére. Az ünnepre készült kötet értékes ajándék lehet másoknak, vagy szívet melengető olvasmány önmagunknak. Aki kézbe veszi, talál benne verset és elbeszélést, személyes vallomást és teológiai elmélkedést, de különböző korokból és stílusokból választott képeket is.
Ára: 2.900 Ft

*Megvásárolható vagy megrendelhető
a Vigilia Kiadóhivatalban:*

1052 Budapest, Piarista köz 1. IV. em. 420.
Telefon: 317-7246; 486-4443; Fax: 486-4444;
E-mail: vigilia@vigilia.hu